

НИКОЛА ЧОБИЋ

НА СУПРОТНИМ КРАЈЕВИМА ВЕТРА

ЗУБИ

*И ӣако
нанизасмо ове дане
као зубе.
И г̄ризли смо време,
ӣијани од с̄иварнос̄и
и свакидаш̄њице.
Ми, на сӯйро̄йним крајевима ве̄тра,
на ӣолеђини среће.*

*Ос̄ијају нам ноћи
и ка̄й ва̄ӣре у очима
одрођеним од сна.
И ос̄ијаје ӣонеки о̄ӣисак зуба на дӯши
да нас ӯјӯӣру ӣодсе̄и на речи
неиз̄говорене или неса̄слӯчане.
И ос̄ијаје нада
да ӯг̄риз ӣос̄иане за̄г̄љај.
Гриземо даље.
О̄ӣе̄и ӣа кӣша.*

*А на узбрдици дана,
ӣред ӣрви срк кафе
кад завесе ӣро̄иус̄ӣе ош̄ӣри
јӯӣарњи зрак,
и ӣраве речи
ӣрома̄ще са̄њиве усне,*

*осе̄ти се на ѿрен
једно мало ниш̄ѿа
и ово јуѿро
бесмисленије од смр̄ѿи.*

МАКЕДОНСКА, 05:45

Кад се око 05:45
београдска зора праћакне и побуни што је буде,
прескачући баре, стићнем
до зевајуће шакси станице у Македонској
и пројаднем кроз задње седиште једног црвеног золфа.
Кроз кайлице на прозору посмајрам сиве кайуше
обещене о маџлу на станици код Полиике.
Посао их чека. Или врућа јушарња кифла.
Једна кеса коју већар учи шанџо
ујорно квари симетрију улице.
Где ћемо – каже поглед шаксисте из рејровизора.
А ја ћушим и размишљам
како да у 05:47 уишће изговорим:
– До Бањице. Трамвајска окрејница код шржног.

ЗЕМЉА

*Месџа која волимо
Не можемо најџусџиџи*

Иван В. Лалић

*Били смо орлови
Сада само леџимо на јџџ*

*Неџроходаним улицама сџајам део џрада
Где је ваздух џрви џџџ
Засврбео моја џлућа
Са оним у којем ћу џледаџи крв
Неком леџџом бојом.*

*Језик улице је замка
У коју џџадам као у заблуду.
Зџраде су зуби, наоџџрени изрази,
Сликари џџо се одричу своџ ремек-дела.
Чеџе димњака сџражаре изнад
Чувају мрак да не најџусџи насеље.*

*Проџрчавам џџаџу
Продавци рибе неџџо довикују.
Њихова ме реч сџџџе ознојена,
Сажвакана као џравка.*

*Да ли ће ова земља
Из које су израсле руке свих јџџара
Умеџи да нас заџрли
Као мајка крај болесничке џосџеље.*

*Речи су ћебе за џокривање исџине
Оне несџају на додир;
Мрџви одлазе са црно-белих фџџоџрафија.*

*Били смо орлови
Сада само леџимо на јџџ.*